

I. Teremtés – bűnbeesés – Isten ígérete

Szereplők:

Narrátor:

Úristen:

Ördög:

Ádám:

Éva:

Helyszín: a paradicsomkert, középen a fa.

Narrátor:

Amikor az Úristen megteremtette a világot – a napot, a holdat, a földet, a növényeket és az állatokat – végül megteremtette az embert is. Férfinak és nőnek teremtette, hogy egymásnak társai legyenek.

Úristen:

Gyere, Ádám, itt van a feleséged, Éva. Ti vagytok a legkedvesebbek számomra. Mindennek örülök, amit teremtettem, de titeket olyannak alkottalak, hogy hasonlítsatok rám. Titeket szeretlek a legjobban. Nézzetek körül, mindent, amit csak teremtettem, nektek adom. Próbáljátok megismerni a világot, vigyázzatok rá, örüljetez neki, használjátok! De vigyázzatok! Vannak ennek a világnak törvényei, és csak akkor lesztek boldogok, ha elhiszitek, amit mondok nektek.

Ádám:

Mindent megteszünk, amit csak mondasz, hisz mindent neked köszönhetünk!

Éva:

Ezt az egész gyönyörű világot! Ezt a gyönyörű kertet! Ez mind a miénk?

Úristen:

A tiétek! Szabadon élhettek, járhattok-kelhettek benne. A kert minden fájáról ehettek, de van egy fa – ez itt –, erről ne egyetek.

Ádám:

Milyen fa ez?

Úristen:

Ez a tudás fája. Aki erről eszik, maga akarja megmondani, hogy mi a jó, és mi a rossz. Amelyik napon erről esztek, azon a napon meghaltok. Ezt jól jegyezzétek meg. Gyertek, megmutatok mindent, amit csak alkottam! (*elmennek hátra*)

Ördög: (*Előbújik a fa mögül*)

(*Gúnyosan, kifigurázva*) „Jaj, szeretlek benneteket, mindent nektek adok!”

„Mindent megteszünk, amit csak mondasz!” Hányingert kapok ettől a sok szeretettől! Még a végén tényleg jól sikerül neki minden: szépen megteremtette a világot, kis kedvenceit: az embereket, és boldogan élnek együtt! Ezt nem engedhetem! Majd én megmutatom, hogy hazugság az egész! Majd én megmutatom, hogy nem sikerül a terve: a nagy fene boldogság!

Hogy is kezdjek hozzá? Mi is a gyenge pontja ennek a szépséges paradicsomnak? Itt van ez a fa. Ezzel csak tudok kezdeni valamit? *(visszabújik a fa mögé)*

Éva: *(jön vissza egyedül)*

De szép itt minden! Olyan boldog vagyok!

Ördög: *(Előbújik)*

Jó napot, szép kisasszony!

Éva:

Jaj! Te ki vagy?

Ördög:

Jó barát! Én is itt lakom a kertben, ebben a gyönyörű kertben... Egyébként igaz, hogy egyáltalán nem ehetek a fákról gyümölcsöt?

Éva:

Dehogy, nyugodtan ehetünk, csak erről az egyről nem ehetünk, mert ha eszünk, akkor meg fogunk halni.

Ördög:

Meghalni?!? Ezt meg ki mondta nektek?

Éva:

Hát az Úristen! Azt mondta, hogy ha erről eszünk, akkor meghalunk!

Ördög:

Ugyan, dehogyis haltok meg! Sőt, inkább olyanok lesztek, mint maga az Úristen!

Éva:

Komolyan mondod? De hát akkor miért mondta, hogy ne együnk belőle?

Ördög:

Jaj, kislány, hát te mindent elhiszel, amit mondanak neked? Ha én minden szabályt betartottam volna, akkor most nem ott tartanék, ahol vagyok! Na, nézd csak, milyen szépek ezek a gyümölcsök!

Éva:
Tényleg nagyon szépek. Szóval azt mondod, hogy semmi bajom nem lesz, ha eszem belőle?

Ördög:
Esküszöm.

Éva:
Na jó, megkóstolom. *(levesz egyet, és beleharap)* Ez tényleg nagyon finom! És tényleg nem haltam meg!

Ördög:
Na ugye! Nem akarsz adni a párodnak is belőle? Ha egyszer ilyen finom! Ne légy irigy, adj neki is!

Éva:
Ádám! Gyerek csak ide! Nézd, mit adok neked?

Ádám:
Mit adsz? Jaj, Éva, mit eszel? Hiszen ezt nem szabad!

Éva:
A kígyó *(az ördögre mutat)* mondta, hogy finom, és tényleg nagyon jó! És nem is igaz, hogy meghalunk tőle, nézd, semmi bajom.

Ádám:
Tényleg? Akkor nem is igaz, amit az Úristen mondott? Akkor én is eszem belőle!

Ördög:
Na, ostobák, vége a boldogságnak! *(nagyot nevet, és visszabújik a fa mögé)*

Éva:
Jaj, Ádám, mi történt?

Ádám:
Éva, valami nagyon rosszat tettünk!

Éva:
De hát miért, csak ettünk erről a fáról!

Ádám:
Nem erről van szó! Elhittük az Úristenről, hogy nem szeret minket, hogy hazudott, amikor azt mondta, hogy ennek a fának halálos mérge van. Most hogyan kerülünk a szeme elé? Gyere, bújjunk el gyorsan!

Úristen:

Ádám, Éva, hol vagytok?

Ádám:

Elbújtunk, mert szégyelljük magunkat!

Úristen:

De hát miért szégyellitek? Csak nem ettetek a fáról, amiről nem szabadott volna?

Ádám:

Éva mondta, hogy egyek, ő adott belőle!

Úristen:

Mit tettél?

Éva:

A kígyó félrevezetett, ő mondta, hogy egyek!

Úristen:

(Ádámhoz, Évához)

Nagyon szomorú vagyok. Vége van a paradicsomi boldogságnak, már nem élhettek tovább úgy, mint eddig. A világ megváltozott a ti bűnötök miatt. Ezért keservesen kell dolgoznotok, fájdalmak érnek benneteket, és végül meg kell halnotok. De ne féljete, én nem felejtkezem el rólatok, és megszabadítalak benneteket. Csak emlékezzetek az ígéretemre, és várjátok a szabadítót!

Ádám, Éva szomorúan elmennek

Úristen: *(haragosan a kígyónak)*

Mivel ezt tetted, légy átkozott! És ne hidd, hogy győztél! Eljön az idő, és elküldöm majd azt, aki végleg elpusztít téged!

Ördög:

Azért még nincs lefutva ez a meccs! Ahogy ezt a két mamlaszt elnézem, könnyű becsapni őket! És milyenek lesznek az utódaik? Már látom előre a szép kis társaságot! *(a gyerekeket!)* Hazudozni fognak, meg veszekedni, utálják majd egymást, rólad pedig hallani sem akarnak!

Úristen:

Tudom, hogy nem adtad fel, és próbálkozni fogsz. Azt is tudom, hogy tele lesznek gyengeségekkel és bűnökkel. De van egy titkos tervem, és akármit teszel is, nem fogod tudni megakadályozni, hogy véghez vigyem!

II. Angyali üdvözet

Szereplők:

Narrátor:

Mennyei Atya:

Gábrriel:

Mária:

Helyszínek:

Mennyország, Mária otthona Názáretben

1. szín: a mennyországban

Narrátor:

Az emberek a bűnbeesés óta szenvedtek a bűntől, de nem tudtak megszabadulni tőle. Minden ember várta a szabadulást, de csak a zsidó nép tudta biztosan, hogy meg fog érkezni. Isten időről időre megsúgta egy-egy prófétának, hogy ne adják fel a reményt, és ők nem is felejtették el Isten ígését: a szülők elmondták a gyerekeiknek, a nagyszülők az unokáiknak, hogy Isten szereti őket, és nem hagyja, hogy elpusztuljanak. Azt azonban ők sem tudták, hogy pontosan hogyan és mikor fog ez bekövetkezni, azt egyedül a Mennyei Atya tudta. *(bejön)*

Mennyei Atya:

Mennyi sok bűn van a világon! Ezek a szegény emberek egészen összezavarodtak: már nem is tudják, hogy mi a jó és mi a rossz! És mennyit szenvednek ettől! Pedig én öröme és örök boldogságra teremtettem őket! Nem hagyom, hogy elvesszenek! Itt az idő, hogy megvalósítsam a tervemet. Gyere csak, Gábrriel!

Gábrriel:

Itt vagyok, Teremtő Atyám!

Mennyei Atya:

Egy nagyon fontos és szép feladattal bízlak meg.

Gábrriel:

Parancsolj velem!

Mennyei Atya:

Jól figyelj, mert nagyon sok múlik a küldetéseden.

Gábrriel:

Mit kell tennem?

Mennyei Atya:

El kell menned egy kis faluba egy fiatal lányhoz, akit Máriának hívnak.

Gábriel:

Hogy hívják a falut?

Mennyei Atya:

Názáret a neve. Keresd meg Máriát. Ő a legkedvesebb és legtisztább szívű lány a világon. Még nem tudja, hogy mire szeretnék megkérni. Beszélj vele nagy-nagy szeretettel és tisztelettel, hogy megkönnyítsd számára a döntést. Azt üzenem Máriának... *(közben hátramennek, és elhalkul a beszéd)*

2. szín: Názáretben, Mária házában

Mária:

(Fonogat a rokkán, közben énekelget)

Ó jöjj, ó jöjj...(1. verszak)

Gábriel:

Üdvözlégy, kegyelemmel teljes! Veled van az Úr! Áldottabb vagy minden asszonynál!

Mária:

Milyen köszöntés ez? Még sose hallottam ilyet! Ki vagy te, és mit akarsz tőlem?

Gábriel:

Ne félj, Mária! Az Isten küldötte vagyok, és azért jöttem, mert kegyelmet találtál Istennél. Ő meghallgatta a néped könyörgését, és elküldi a várva vált Szabadítót. Te leszel az édesanyja, és Jézusnak fogod elnevezni! Mindenkinél hatalmasabb leszel, mindeneken uralkodni fog, és országának soha nem lesz vége!

Mária:

Hogyan fog ez megtörténni, hiszen nekem nincs is férjem?

Gábriel:

A Szentlélek száll le rád, és a Magasságbeli ereje borít be árnyékával. Ezért a születendő szentet is az Isten Fiának fogják hívni.

Mária:

Az Úr szolgálólánya vagyok, legyen a te szavaid szerint!

Zene